

מסכת מנהות

פרק ט

א. שְׁתַיִם מִדּוֹת שֶׁל יְבֵשׂ הָיוּ בַמִּקְדָּשׁ, עִשְׂרָן, וּחָצֵי עִשְׂרָן. רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר, עִשְׂרָן, עִשְׂרָן, וּחָצֵי עִשְׂרָן. עִשְׂרָן מֵהָיוּ מַשְׁמֶשׁ, שָׁבּוּ הָיוּ מוֹדֵד לְכָל הַמְנֻחּוֹת. לֹא הָיוּ מוֹדֵד, לֹא בַשְׁלֵל שְׁלֹשָׁה לְפָר, וֹלֹא בַשְׁלֵל שְׁנַיִם לְאַיִל, אֲלֹא מוֹדֵדוֹן עִשְׂרָנוֹת. חָצֵי עִשְׂרָן מֵהָיוּ מַשְׁמֶשׁ, שָׁבּוּ הָיוּ מוֹדֵד חַבְטִי כְהֵן גָדוֹל, מְחֻצָה בְבָקָר וּמְחֻצָה בֵין הַעֲרָבִים:

ב. שְׁבַע מִדּוֹת שֶׁל לְחָיוּ בַמִּקְדָּשׁ. הַיּוֹן, וּחָצֵי הַיּוֹן, וּשְׁלִישִׁית הַיּוֹן, וּרְבִיעִית הַיּוֹן, לְגַ, וּחָצֵי לְגַ, וּרְבִיעִית לְגַ. רַבִּי אַלְיָזָר בֶּרֶץ דּוֹק אֹמֵר, שְׁנָתוֹת הָיוּ בַהִינּוֹן, עַד כָּאֹן לְאַיִל, עַד כָּאֹן לְכָבֵשׂ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, לֹא הָיוּ שֵׁם הַיּוֹן, וּכְיַ מֵהָיוּ הַיּוֹן מַשְׁמֶשׁ. אֲלֹא מֵהָ יִתְרָה שֶׁל לְגַ וּמְחֻצָה הִתְהַ, שָׁבָה הָיוּ מוֹדֵד לְמְנֻחָת כְהֵן גָדוֹל, לְגַ וּמְחֻצָה בְבָקָר וּלְגַ וּמְחֻצָה בֵין הַעֲרָבִים:

ג. רבייעית מה היה מושפעת. רבייעית מים למצוע, ורבייעית שמן לגזיר. חצי לג מה היה משפט. חצי לג מים לסתה. וחצי לג שמן לתוכה. ובגלג היה מודד לכל המנחות. אפילו מנחה של שנים עשרון, נתנו לה שנים לג. רב**י אליעזר** בנו יעקב אומר, אפילו מנחה של שנים עשרון, אין לה אלא לגה, שגא אמר (ויקרא יד), למנחה ולג שמן. ששה לפרט, ארבעה לאיל, שלשה לכבש, שלשה למנחה ולג שמן: מהצי לג לכל גור:

ד. מערבי נסכי אילים בגסכי פרים, גסכי כבשים בגסכי כבשים, של יחיד בשל צבור, של يوم בשל אמש. אבל אין מערבי נסכי כבשים בגסכי פרים ואילים. ואם בללו אלו בפני עצמן ולאו בפני עצמן, ונתערבו, כשיין. אם עד שלא כלל, פסול. הקבש הבא עם העמר, אף על פי שמנחתו כפולה, לא היה גסכו כפולין:

ה. כל המדות שהיו במקדש, היו נתקשות, חזן משל כהן גדול, שהיה גודלה לתוכה. מדות הלה, ברוצייחן קדש. ומדות היבש, ברוצייחן חל. רב**י עקיבא** אומר, מדות הלה קדש, לפיכך ברוצייחן קדש. ומדות היבש חל, לפיכך ברוצייחן חל. רב**י יוסי** אומר, לא משום זה, אלא שהלה נעהר, והיבש אינו נעהר:

ו. כל קרבנות האכזר ובהיחיד טעוגין גסכים, חזן מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם, אלא שחתאתו של מצרע ואשםו

ז. כל קרבנות האבור אין בהן סמיכה, חוץ מן הפר הבא על כל המצות, ושביר המשתלה. רבי שמואל אומר, אף שביר עבודה עריה. כל קרבנות היהיד טוענים סמיכה, חוץ מן הבכור ומהמעשר והפסח. והוא יורש סומך ומביא נסכים וממיר:

ח. הכל סומכין, חוץ מחריש, שוטה, וקطن, סומא, ונכרי, והעבד, והשליח, והאשה. וסמיכה, שביר מצוה, על בראש, בשתי ידים. ובמקום שסומכין שוחטים, ומתכף לשסמיכה שחיטה:

ט. חומר בסמיכה מבתנופה ובתנופה מבסםיכה, שאחד מגיר לכל החברים ואין אחד סומך לכל החברים. וחומר בתנופה, שהבתנופה נוגגת בקרבות היהיד ובקרבות האבור, בחיי ובשחוטין, בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים, מה שאין כן בסםיכה: